

Srdce ihned poskočí,
když se obraz otočí,
proč furt dělat drahoty,
lepší vstoupit do hmoty.

POHLAĎ HUGA PO HLAVĚ

aneb

z protihráče spoluhráč

Petr Soukup

„Nenechte se ničím a nikým ovládat. Nenechte se ničím a nikým otrávit, ani dobou, ani režimem. Nebuďte rigidní, ani příliš euforičtí!”

„Fyzioterapie je ozbrojená psychoterapie.”

Doc. MUDr. František Věle, CSc.

Úvod

Když jsem vybíral název pro tento spisek, uvažoval jsem o titulu Jak jsem se odnavyučil. Možná by lépe vyjadřoval proces učení, kterým jsem v životě prošel. Něco jsem se naučil ve škole, v rodině, pak zase ve škole a nakonec v zaměstnání. A pak jsem se velkou část toho, co jsem se naučil a nezapomněl, opět odnaučil a začal se učit zase něco jiného.

Ale mé manželce se tento název nelíbil.

Přemýšlel jsem také, co bych ještě do úvodu napsal, ale nic kloudného mě nenapadlo. Kdyby mě něco napadlo při psaní, tak to zařadím do závěru.

Důležité upozornění: Kniha neobsahuje žádné nebezpečné materiály, jako například obecné pravdy. Je možné se v ní seznámit pouze s mými osobními pohledy.

Kudy dál?

„Tak jsem se stal odborníkem,
řekl jsem si kdysi,
„škola, diplom, teorie,
mám všechny jeho rysy!“

Seděl jsem ke konci prázdnin v zahradní restauraci a přemýšlel, co dál. Jako čerstvý absolvent vyšší odborné školy fyzioterapie v Českých Budějovicích jsem měl velkou chuť všem ukázat, co jsem se naučil. Teoretických znalostí z jednotlivých medicínských oborů jsem neměl málo. Každý z nich – chirurgie, interna, neurologie atd. – se zabýval jinou částí těla a já nevěděl, které se mám věnovat nejvíc a jaké další vzdělávací kurzy si mám udělat.

Žákem jsem byl pilným,
tak je tedy jisto,
že už brzy najdu
lukrativní místo.

A co takhle ve sportu,
v show businessu století?
Tam sportovec zraněný
profíka si zaplatí.

Myšlenka zabývat se sportovní rehabilitací nebyla nová, určité zkušenosti jsem už měl. Od konzultantky své diplomové práce, paní doktorky z oddělení tělovýchovného lékařství, jsem získal pět jmen odborníků, kteří se zabývali sportovní zdravotní a rehabilitační problematikou. Neznal jsem z nich nikoho. Dnes si pamatují jen dvě jména, Krejčí – Sparta a Kolář – Motol.

Dal jsem lístek se jmény na stůl, zavřel oči a položil ukazovák na papír. Výsledek byl jasný, udělám si výlet do Motola. Slunce už zapadalo, měl jsem čtyři piva, a tak jsem se vydal k domovu, aby neměl otec, se kterým jsem tenkrát ještě bydlel, starost. Pil jsem dvanáctky.

Neobvyklá mise

Jeden zářijový pátek jsem požádal bratra, který jezdil často obchodně do Prahy, jestli bych se s ním mohl svézt.

„V kolik tam máš být?“

Ptá se bratr od rána.

„Jestli bude třeba,
rozdráždíme Formana.“

(Forman - jeden z modelů automobilky Škoda)

„Povol klidně pedál,
at' zvěř se vozu neleká,
na blind jsem se vydal,
nikdo mě tam nečeká.“

Bratr obchodník, zvyklý na dochvilnost, se na mě podivně zadíval a pak posměšně dodal:

„Už vidím tu slávu,
práce jde dnes na pytel,
dejte vařit kávu,
promluví pan ředitel.
Doneste sem sůl a krajíc,
přijel Soukup z Budějovic!“

Na uštěpačné poznámky svého bratra jsem byl zvyklý:

„Nejsem toho názoru,
že čekají mě v pozoru,
že sestřičky a lékaři
přivítají mě u dveří.“

A když pán Bůh nedá,
tak až půjdu z Motola,
než se domů vydám,
dám si jedno U vola."

Bratr mě vysadil někde v centru Prahy. Díky mapě a orientačnímu smyslu jsem zanedlouho stál v areálu nemocnice v Motole. Větší nemocnici jsem neviděl. A byla modrá, to mě zaujalo nejvíce. Teď jen najít hlavní vchod. Pak jsem uviděl něco, co vypadalo jako vrátnice, a vydal se tím směrem.

„Přeji dobrý den,
z daleka k vám jedu,
hledám pana Koláře,
budem dělat vědu."

Muž v černé uniformě se na mě unaveně podíval, spolkl poslední kousek studeného telecího párku s rohlíkem a důležitě pronesl:

„My tu nejsme žádná
obyčejná vrátnice,
my jsme něco jako
policejní stanice."

Já mám svoje rozkazy,
úkolů až na půdu,
takže toho chlapa
já ti hledat nebudu."

Nasměroval mě k personálnímu oddělení nemocnice a vytáhl z brašny další telecí párek. Začal jsem si uvědomovat, že najít někoho v tom obrovském zařízení nebude jen tak. Úředníci na per-

sonálním oddělení má prosba trochu zaskočila. S požadavkem najít člověka, o kterém nic nevím – ani jak vypadá, ani co dělá, se nesetkávala zřejmě každý den. Nakonec začala s trochou nedůvěry pátrat.

„Projedeme registr,
počítač se zahřeje,
chirurg, topič, magistr,
který z nich to asi je? “

Pokrčil jsem rameny.

„Spravuje snad záda,
takové jdou řeči
a taky kolem sportu
prý se nějak točí.“

„Nemyslíte Pavla,
co léčí pana Havla?“

Prezidenta Havla? Malinko jsem znejistěl a lehce se opotil. Můj hledaný byl doc. PeadDr. Pavel Kolář, tenkrát, tuším, primář rehabilitačního oddělení v Motole. Obětavá úřednice se netajila obavami, že mi sděluje citlivé informace. Ujistil jsem ji, že to, co jsem se dozvěděl, použiji pouze pro svou potřebu a v žádném případě ne v rozporu s vnitřním řádem nemocnice a už vůbec ne s právním řádem našeho státu. Možná, že ji to trochu uklidnilo. Pak mi ta hodná paní ukázala cestu na oddělení rehabilitace. Snad budu mít štěstí, protože pan docent nebývá v nemocnici každý den, ale pátky většinou ano.

Ve výtahu jsem pod tíhou nově zjištěných skutečností zvažoval, jestli nemám jít rovnou na to pivo. Pak jsem ale sebral odvalu.

Není cesty zpět,
vlak jede až v pět.

Dveře s nápisem Sekretariát primáře byly otevřené. Za psacím stolem seděla přísně vyhlížející žena. Nakoukl jsem dovnitř a po vyzvání jsem jí sdělil, co bych rád.

„Pan docent je v jednom kole,
všichni tady ví to,
jestli nejste objednaný,
potom je mi líto.“

Nejsem žádný bojovník, ale když jsem byl už tak blízko, nechtěl jsem to vzdát.

„Poslouchejte chvíli,
jsem už skoro v cíli,
buďte od té dobroty,
nedělejte drahoty.“

Pravděpodobně jsem paní sekretářku nějak obměkčil, a tak jsem mohl na pana docenta počkat, až se vrátí z vizity. Teď už jen oslovit toho pravého. Jeho podobu jsem neznal, jen jsem slyšel, že je menší postavy s méně vlasy. Tak uvidíme. Napětí ve mně mírně vzrůstalo.

Po chvíli čekání se rozlétly dveře a do chodby vstoupil muž. Byl vysoký s hustými černými vlasy. Čekal jsem dál. Po další chvíli vešel do chodby druhý muž v bílém plášti. Popis odpovídal. Už jsem se zvedal ze židle, když pokynul rukou mladé mamince s dítětem a vešli společně do ordinace. Přišla sice až po mně, ale já měl času dost. Vlak mi jel až v pět. Zanedlouho vyšli všichni tři ze dveří a rozloučili se. Přišla má chvíle. Vykročil jsem s nataženou pravicí.

„Já jsem Petr Soukup,
přeji pěkný den,
můžete mi věnovat
dvě minuty jen?“

Proč jsem vlastně tady,
jak to jenom naznačit,
zda by bylo možné
se od vás něco naučit?“

Kupodivu ho můj požadavek nezaskočil. Pořádá totiž dvakrát ročně veřejný víkendový seminář, kam se můžu přihlásit. Ještě se zeptal, jestli jsme ve škole probírali vývojovou kineziologii. Když viděl, že jsem v tomto směru vědomostmi nedotčený, nabídl mi, abych chodil na jeho přednášky pro studenty druhého ročníku bakalářského studia fyzioterapie, abych se před začátkem semináře seznámil s vývojovou kineziologií. Dnes už vím, proč. Dostal jsem ještě vizitku s telefonním číslem, abych mohl po Novém roce zavolat, kdy se budou přednášky konat. Poté jsme se rozešli. Na chvíli jsem se posadil a zhluboka vydechl.

Má mise tady končí,
vstávám opět na nohy,
U černýho vola
už točí kozla za rohy.

Byl to pěkný den. Klidný, že je jednání za mnou, a plný očekávání, jak se vše bude vyvíjet, jsem se vydal na procházku Prahou. Tehdy jsem nemohl tušit, jak velký význam pro mě tento neobvyklý výlet měl.